

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. május 7.
(csütörtök)

Horváth Géza

AKI KOMOLYAN VETTE AZ IGÉRETET

Énekek: 651, 259,1-3; 7-10

Alapige: Józsué 14,6-14

Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és a kenizi Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az Úr Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádes-Barneában.

Negyven esztendő voltam, amikor elküldött engem Mózes, az Úr szolgája Kádes-Barneából, hogy kémkedjem ebben az országban. Én olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött. Társaim azonban, akik velem együtt jöttek, megrémítették a nép szívét. De én teljes mértékben követtem Istenemet, az Urat.

Azon a napon így esküdött meg Mózes: Bizony, a te örökséged lesz és a te fiadé mindörökké az a föld, amelyre lábad lépett, mert teljes mértékben követted az én Istenemet, az Urat. Mostanáig életben tartott engem az Úr, ahogyan megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígéretet tette ez Úr Mózesnek, amikor a pusztában járt Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt esztendő. Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen akkor volt az erőm, olyan az erőm most is; harcba vonulok, és visszatérek. Most azért add nekem azt a hegyvidéket, amit megígért az Úr azon a napon, hiszen te is hallottad akkor, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Talán velem lesz az Úr, és kiűzöm őket, ahogyan megígérte az Úr!

Józsué megáldotta őt, és örökségül adta Hebront Kálébnak, Jefunne fiának. Ezért lett Hebron a kenizsi Kálébnak, Jefunne fiának az öröksége mind a mai napig, mert teljes mértékben követte az Urat, Izráel Istenét.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy itt is templomban lehetünk, hiszen mindig ott van a templom, ahol te jelen vagy, ahol megszólalsz és megszólíatsz bennünket, ahol je-

AKI KOMOLYAN VETTE AZ IGÉRETET

lenlétedben elcsitulhat a szívünk indulata, a napi történések zaja, gondjaink, könnyeink, és ahol a veled való találkozásban örömet, békességet és nyugalmat kaphatunk.

Kérünk, hogy itt, ebben a teremben is áraszdz ránk áldásodat, kegyelmedet. Szólíts meg bennünket igéden keresztül. Hálásak vagyunk, hogy minden a te irgalmadról és szeretetedről beszél nekünk ma is, az idő, a napsugár, a nyíló virágzó természet, a fák. De legfőképpen a Golgota keresztje hirdeti nekünk, hogy örökkévaló a te irgalmad a téged félőkön, és nemzedékről nemzedékre meg-megújul, nagy a te hűséged.

Kérünk, segíts megérteni a mai ígét is, elvinni szívünkben, beírni oda. Szentlelked tegeye élővé és hatóvá számunkra.

Ámen.

Igehirdetés

Mai igénkben, és ezekben a versekben, amelyeket hallottunk, Káléb áll előttünk, mint aki komolyan vette az ígétet. Ezt a címet is adtam ennek a ma esti szolgálatnak. Káléb az. Tudjuk, hogy Mózes kémeket küld Kánaán kikémlelésére. Minden törzsből küld egy-egy embert, és így Józsuét és Kálebet is. Ők amikor visszatérnek, azt mondják: igen erős, magas, nagy férfiak lakják azt a földet, de az Úr kezünkbe fogja adni, amint megígérte.

Józsué az Efraim törzsből való volt. Káléb pedig a Júda törzsét képviseli a kikémlelés során. Negyven esztendő Káléb, amikor ilyen nagy, szép feladattal bízta meg őt Mózes, hogy kémelje ki Kánaánt.

Káléb és Józsué, amikor visszatérnek, akkor nem a realitás, hanem a hit talaján állnak. Nem a szemük után, hanem a szívük után mennek. Ezt le is írja itt Kálébról az ige. Ő mondja magáról: „a többiek fellázították a népet, és úgy hoztam neki (Mózesnek) hírt, amint az a szívemben volt.” Nem a szeme, nem az érzékszervei után megy, nem a láthatókra néz Káléb, hanem azt mondja: úgy hozott hírt, amint az a szívemben volt. Szívvel gondolkodott, hitt. Tehát Káléb Istennek a gyermeke.

Amikor ezt az ígét olvassuk, akkor eltelt már negyvenöt esztendő. Káléb nyolcvanöt éves, amikor ez az ige leíródik. Érdekes az, hogy jelentkezik Káléb és azt mondja Józsuénak: amit neki ígért Mózes, most már szeretné megkapni. Így megkapja Hebron vidékét, amelyet anákok laknak. Ezek között óriások is vannak, és erős városaik.

Kálébról akkor azt olvassuk, hogy csendesítette a Mózes ellen háborgó népet. Becsülöm ezért Kálebet, hogy tizenkét ember visszatér, tízen mondják a magukét, két ember, de legfőképpen Káléb az, aki elkezdi, és Józsué majd csatlakozik hozzá, aki nem a magáét mondja, hanem az Úr szerint gondolkodik, és számításba veszi, amikor azt mondja: kik lakják azt a földet. Azt mondja: bátran felmehetünk és elfoglalhatjuk azt, mert kétség nélkül megbírnunk azzal.

Könnyű az embernek sokszor a többség oldalára állni. Káléb és Józsué szép példája ennek, hogy ők ketten is meg tudtak állni, képviselni tudták az Urat, és nem a tömeghangulat vezette őket. Mert ez a hisztéria, ami ott akkor történt, ragadós volt. Fellázították a népet, és azok elkeserednek és elcsüggednek.

Sokszor bizony komolyan kell vegyük azt, hogy nem mindegy, hogy mi bizonyos körülmények között, bizonyos helyeken hogyan vélekedünk. A rossz mindig ragadóssabb, könnyebben terjed, és fellázították a népet a szívét. Nem is sejtette ez a tíz kém, hogy azzal, amit ők képviselnek és mondanak, milyen pusztítást, rombolást vé-

geznek Isten népe körében. Mert nemcsak az volt a pusztítás, hogy fellázították a nép szívét Mózes, a lelki vezető ellen, hanem az volt a tragédia, ami ezután következett, a büntetés. Mert Isten nem hagyja soha ezt büntetés nélkül. Nem hagyhatta büntetés nélkül, hogy Mózes ellen, mint lelki vezető ellen akár Mirjám, a testvére, akár a nép lázadjon, és így megakadályozza Isten tervét, azt, hogy bemenjenek a nekik adott földre, az ígéret földjére. Tudjuk, hogy Isten azzal bünteti őket, hogy nem fog bemenni, csak Józsué és Káléb, a többiek a pusztai vándorlás során, az alatt a negyven év alatt meghalnak. Józsué és Káléb be fognak menni Kánaánba, az ígéret földjére.

Bátor ez a két ember. Merik vállalni a hitben való meggyőződésüket. Egyetlen dologtól függ minden: az Úrtól. Ezt képviselik, és jó, ha mi is sok-sok igében észre vesszük ezt a Szentírásban. Nem attól függ, hogy mi hányan vagyunk, ők hányan vannak. Nem attól függ, hogy nekünk milyen fegyvereink vannak, meg nekik milyen fegyvereik, mert általában ezeknek az idegen népeknek sokkal jobb fegyvereik voltak, sokkal többen voltak. Az erőviszonyok nem kiegyenlítettek. Viszont egyetlen dologtól függ, az Úrtól. Józsué és Káléb ezt képviseli: mindenk fölé, mindenk ellenére a mi bemenetelünk, a győzelmünk egyetlen dologtól függ: az Úrtól. Ha Isten velünk, akkor ki lehet ellenünk? Bizonytal senki. A hit embere számol Isten erejével és hatalmával.

Hogyan értékeli az ige, az Úr, Kálébet? Úgy, hogy „más lélek volt benne”, és „tökéletesen követett engem”. Rövid, mégis frappáns, helytálló megállapítás Kálébról.

Eltelik negyvenöt esztendő, és a mai ige arról szól — és ezt szeretném ma kiemelni —, hogy a hit emberének mindennél drágábbak Isten ígéretei. Ezeket nem felejtik el, ezek éltetik, ezek táplálják hitét, és ezek megvalósulására türelmesen tud várni. Negyvenöt év telik el, és Káléb egyrészt nem felejtette el azt, hogy mit ígért neki Mózes, erre türelmesen tudott várni, és ennek átvételére készült ez alatt az idő alatt.

Aki Isten ígéreteibe kapaszkodik, az ma is így van. A láthatókról a láthatatlanokra emeli tekintetét. A tények helyett a valóságra rész. A rész szerint való helyett az egészszel számol. Nemcsak azzal, amit lát.

Egyik kedves énekünk szerint, amit nagyon megszerettem, a holdról van szó egy esti énekben (502). Egyik sorában azt énekeljük: „Fél arca int, mosolyg csak, pedig kerek, egész”. És elmondja, hogy van sok, „mit itt az ember nem lát jól földi szemmel, és oktalán nevetni kész”. Tehát nézd meg a holdat, fél arca int, mosolyg csak, meg sokszor még a fél sem, csak egy sarlónyi, pedig kerek egész. Azt mondja az énekíró: mi is így vagyunk sokszor: van, amit úgy látunk, hogy csak ennyi, pedig nem, hanem ettől sokkal több.

Sok példa van erre a Bibliában. Az egyik legklasszikusabb az, amikor azt mondják Jézusnak: Uram, a megholt és eltemetett testvéremnek, Lázárnak, immár szaga van, mert negyednapos. Jézus csak annyit mond rá: Én vagyok a feltámadás és az élet. Te azt látod, ami a szemed előtt van, és nem a valóságot. Engem láss: én vagyok a feltámadás és az élet. Feltámad a te testvéred.

Csodálatos dolog ez, tehát a hit emberének mindennél drágábbak Isten ígéretei.

Konfirmandusokkal beszélgettem, és csoportokban is elmondtam: mit gondoltok, ha kimennénk az utcára és megszólítanánk fiatalokat vagy embereket, és feltenném nekik a kérdést: mit kér: örök életet szeretne inkább vagy lemenni a cukrászdába és kapnak egy hatalmas fagyit? Mit gondoltok, mit választanának? Állítom, hogy a nagy többség a fagyit választaná. Mert mi az örök élet? Ki tudja? A fiatalok szerint még messze van attól, neki még ilyennel nem kell törődnie. Ez a történet benne van a Bibli-

AKI KOMOLYAN VETTE AZ IGÉRETET

ában. Jákób és Ézsau története. Ott nem fagy volt a tét, hanem egy tál főzelék. Isten ígéreteit, az áldást, a nemzedékről nemzedékre való szövetséget, azt hirtelen kevesebbre értékelte Ézsau egy tál főzeléknél, és többre értékelte azt, amivel ott pillanat alatt a hasát megtöltheti.

Most az egyik körben sorozatba veszem a bibliai családokat, és most Jákób életét vesszük már több hete. Belecsodálkoztam abba, hogy milyen tökéletlen ez a Jákób, mintha csak magunkat látnám. A furfangos esze, a fifikája, a mindenkit becsapó természet... Átvágja az apját, az anyjával szövetkezik rossz irányba. Becsapja az apósát is. És mégis drágák neki Isten ígéretei.

Miért mondja a Szentírás: Jákóbot szerettem? Azért, mert Jákób szerette az Urat. Úgy járt még, hogy nem tudta ezt. Úgy járt még Lúznál, hogy félt Istentől. Félelmetes ez a hely, Isten jelenléte... persze, mert ő még a bűneiben van. Később, amikor áldott lesz neki, akkor azt mondja: nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem. De ekkor még félelmetes neki a hely. Jákóbnak drágák Isten ígéretei. Neki kell az ígéret, és rááll arra, s mindent megtesz érte. Nem biztos, hogy jó úton éri el, de el akarja érni.

Milyen drága az Isten ígérete? Van egy történet a Bibliában, amit szintén nagyon szeretek: amikor Ábrahám megveszi a makpelai barlangot. Meghal Sára, de Isten megígérte neki: nézzél szét északról délig, keletről nyugatra, minden a tied lesz. Amikor Sára meghal, annyi hely sincs, hogy eltemesse. Valahol szereznie kellene helyet. Tudjuk és ismerjük azt a beszélgetést, amikor eladják neki a barlangot, meg a szérút is, és kérdezi Ábrahám: mennyi lesz? (Mindig tisztázni előtte, hogy mennyi lesz, mert aztán nem tudjuk kifizetni.) Olyan hatalmas összeget szabnak meg, hogy egy embernek a százévi fizetése volt az, amit a barlangért kellett adni, úgy, hogy nem evett, ruhát nem vett magának. És Ábrahám kifizeti. És örül, amikor kifizeti.

Miért? Mert Isten megígért neki valamit, hogy neki adja. Az utat nem tudja, de itt el kell kezdeni, meg kell vetni a lábamat, amit Isten nekem ígért. Ezért tudja ezt a hatalmas összeget kifizetni. Ezért nem sokallja, mert a hívó embernek mindennél drágábbak Isten ígéretei. A földi kincsnél, a földi személyeknél drágábbak. Sok minden lehet nekünk drága, de a hívó embernek Isten ígéretei a legdrágábbak, mert tudja, hogy azok beteljesülnek, és azok hallatlan lelki kincset jelentenek nekünk.

Isten ígéretei a láthatók ellenére megállnak. Ezt is többször olvassuk a Szentírásban több történetben. Megint Ábrahám történetére gondoljunk. Annyi utódod lesz, mint égen a csillag. Aztán eltelik sok-sok év, nagy nehezen van egy gyerek meg két unoka — mert Ábrahám még megélte a két unokát. Tizenöt évesek a fiúk, amikor Ábrahám meghal. De annyi lesz, mint égen a csillag, mint a homok a tengerparton. Ez arra utalt, hogy megszámlálhatatlan, mint a Jelenések könyvében mondja János apostol: megszámlálhatatlan sokaság. Nem érdemes nekiállni megszámlálni. Nyilván nem annyi utóda lesz, ahány homokszem van, hanem *megszámlálhatatlan sokaság lesz majd a hívó nép, Isten megváltott, újjászületett gyermekeinek sokasága.*

Amikor ezt olvassuk, akkor Káléb, a hit embere, az ígéretek birtokosa egyszer csak nyolcvanöt éves korában jelentkezik azért, amit Mózes neki ígért. Ahol a te lábad jár, amit a lábad tapod, azt a földet, az lesz a tied. És egyszer csak elkéri.

A következő, ami nekem sokat jelentett, hogy sem többet nem akar ennél, de kevesebbel sem éri be. Nem mohó Káléb, hogy neki kell ez a rész. Érdekes itt, hogy ő nem vezető akar lenni. Amit neki ígérték negyvenöt évvel ezelőtt, azt akarja, amit Istentől ajándékként vesz. Hiszen tudjuk, hogy a hit embere tudja, hogy neki nem jár

semmi. Nem azért fontosak az ígéretek, mert valami nekünk jár, hanem azért, mert Isten az irántunk való hűségét, szeretetét és igazmondását ebben is megmutatja. Nem azért kell neki, hogy ezzel feltétlenül gazdagabb legyen, hanem emlékezzen arra, meg utódai is emlékezzenek, hogy nekünk ajándékozó Istenünk van.

Most Káléb mellé egy másik nevet teszek. Róla is olvastunk Józsué könyvében: Ákán. Ő volt az, aki elrejtette a kincseket, a pénzt meg a köntöst. És miért rejtette el Ákán? Nemcsak azért, mert mohó volt, hanem azt akarta, hogy majd, amikor bemennek Kánaán földjére, ebből vesz földet. Földművelő ember földben gondolkodik. A falusi ember még ma is. Izráel népe a földben gondolkodott. Ákán szerezni akarja a földet. Káléb kapja ajándékba. Ákán nem tudta megvenni, mert nem lett áldás azon, amit ő akart emberileg. Lehet, hogy gyerekei arra gondoltak, amikor Ákán elrejtette a kincset, hogy ügyes az apánk, a jég hátán is megél. Gondoskodik a jövőnkéről. Káléb meg úgy akar gondoskodni, hogy Isten ígéreteibe kapaszkodik: nem nekem kell megvenni. Ajándék, kapom, mert Isten nekem ígérte.

Az is csodálatos, hogy Kálébet így láthatjuk ebben az igében. Aki egy negyvenöt éves ígéretet komolyan vesz, és most nyolcvanöt évesen be akarja váltani, és kéri Józsuétól.

A következő, amit látunk, hogy a hit embere nem dicsekszik, hacsak nem az Úrral. Az a vers nagyon fontos itt, amikor azt mondja: most pedig íme, megtartott engem az Úr életben. Nem azt mondja Káléb, hogy ügyes voltam, jó az egészségem, hanem azt mondja: Isten megtartott engem ez alatt az idő alatt.

Azért Kálébnek és Józsuénak is járnia kell a néppel együtt azt az utat, amit Isten rájuk mér. Nem akkor mennek be, amikor hisznek, hanem majd a negyven év után mehetnek be, a pusztai vándorlás után. A hívő ember, az Isten ígéreteit bíró ember is kénytelen elviselni azokat a hátrányokat vagy büntetéseket, amit Isten a nép egészének adott. De ők abban a tudatban, hogy amikor ennek vége lesz, gazdag örökség vár rájuk. A többiek úgy járták a negyven évet, hogy nem fognak bemenni, sőt meg sem láthatják. Mózes látta, de nem ment be. A nép meg sem láthatja azt az országot. A hit gyermeke meg azt mondja: rám ugyanaz az élet vár, mint a többiekre, negyven évig járnia kell a poros vándorutat.

Az Isten gyermekére is vár az öregség, betegség — ugyanaz a halál, ami a világ fiaira is. De menyivel másabb, amikor Isten gyermeke úgy, hogy „csak vándorút az életem, míg majd hazámba érkezem, szent Jeruzsálem városába, mit fent az Isten készített. Szövetség vére épített” (410. dicséret). Én oda megyek. Míg a többiek, a hitetlenek, a világ fiai nem mennek be, addig Józsué és Káléb, a hit gyermekei, viszont bemennek majd. Milyen nagy különbség úgy járnia a földi vándorutat, hogy mi nem fogunk bemenni — és úgy járnia, hogy nekem Isten megígérte, hogy bemegyek.

A hívő ember úgy járhat itt ebben a világban, hogy miközben ő is ott ül az orvosi rendelőben, várja a zárójelentést, a vérvételt, stb. közben tudja, hogy egyszer majd hozzám a hazahívó szó fog szólni, hogy szolgám elég, szolgám elég, jertek én Atyámnak áldottai és örököljétek az országot, mely számotokra készítettett.

Olyan csodálatos a következő, amit meg kell látnunk: az, amikor azt mondja a 9. versben: „Bizony a föld, amelyet megtapodott a te lábad, tied lesz örökségül, és a te fiaidé mindörökké.” — A hit gyermekeinek ígérete van az utódai számára is Istennek.

Amikor a hívő a hit gyermeke lesz, akkor mindig gondoljon erre: és a te fiaidé... Az én hitem ragyog a családomban, ragyog a fiaim előtt. Az én hitem és odaszáná-

AKI KOMOLYAN VETTE AZ IGÉRETET

som, és az én Krisztus-szeretetem az kell, hogy megjelenjen az utódaink előtt is. Mert Istennek úgy van ígérete. Hogy mondja az ige: „Néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek. Valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” — Tehát gyermekeink is kapják Isten ígéreteit.

A következő, amit olvasunk, az, amikor azt mondja Káléb: add nekem ezt a hegyet, amelyről szólt az Úr azon a napon, mert magad is hallottad, hogy anákok vannak ott, nagy erősített városok, hátha velem lesz az Úr és kiűzöm őket, amint megmondotta az Úr.

Ez fontos tanítása az igének, hogy Isten ajándékai és ígéretei nem mentesítenek bennünket a harctól. Megkapja, de harcolnia kell. A hívő sem kap úgy ajándékot Istentől, hogy a szádba berepül majd a sült galamb, hanem azt mondja: harcolj! Kálébnak harcolnia kellett. Mit mond Káléb? Nyolcvanöt éves vagyok, és még mindig erős vagyok, mint negyven éves koromban a harcra.

Milyen csodálatos. Eltelik negyvenöt év, és ez az ember azt mondja: én a harcban nem belefáradtam, nem belekeseredtem, nem elcsüggedtem, hanem még mindig tudok harcolni. — A hívő embernek élete végéig harcolnia kell.

Egyszer egy hetvenöt éves testvérünk kérdezte tőlem: meddig fog ez tartani? Azt mondtam: életed végéig. Elérkezett élete végéhez a testvérünk, de nem tudtam biztatni azzal: vége van, most már nem fogsz harcolni, hanem azt mondtam: életed végéig. És mit mond Káléb? Nyolcvanöt éves vagyok, és még mindig van erő bennem a harcra.

Az ige biztat arra, hogy harcold a hitnek a harcát. Új próba és új küzdelem a hívők sorsa szüntelen.

Egyszer engem valaki szintén egy beszélgetésben meg akart győzni, hogy az a bűn, amiben ő van, azt Isten adta neki. Mondom: ne viccelj, hogy a jó Isten ezt adta neked! Azt adja a jó Isten, hogy ez ellen vedd fel a harcot. A reformátor eleink három területet jelöltek meg: a világ ellen, az ördög ellen, meg a testem ellen. Pál apostol élete végén, a jól ismert 2Timóteus 4,7-ben, azt mondja: én a harcot megharcoltam. Nem azt mondja, hogy lébecoltam, pihengettem... Hanem azt mondja: a nemes harcot megharcoltam. — Tehát harc nélkül ne várd azt, hogy Isten ígéretei a tied lesznek. Káléb ezt jól tudta.

Ami még nagyon fontos: Káléb nem a könnyebbik részt választja, hanem azt, ahol anákok laknak. Az anákoktól félték, mert nagy nép, hatalmas emberek lehettek. Erődített városaik vannak, és Káléb még mindig nem fél. Miért? Mert még mindig hisz, töretlen a hite. Azt mondja: velem lesz az Úr, és ha velem lesz az Úr, kiűzöm őket. Azért tudja a nehezebb részt választani ott, ahol anákok laknak, mert tudja, hogy Isten előtt nincs akadály, hogy kevés vagy sok által szerezzen szabadulást.

Amikor Ábrahám és Lót választ mezőt, és Lót választja a szép, kies helyet. Igaz, hogy ott van Sodoma, Gomora meg bűnös városok, de jó mező, patakok. Ábrahámnak, a lelki tekintélynek hagyja a semmit, a satnyát. Ábrahám ráhagyja. Káléb, a hit embere nem a könnyebbik végét fogja meg a dolognak, hanem azt, ahol anákok laknak, mert azt mondja: velem lesz az Úr. Nem a könnyebbik részt választja, és így lett az övé Hebron. Azért lett Hebron a kenizsi Kalébé, a Jefunne fiáé örökségül mind e napig, mert tökéletesen követte az Urat, Izrael Istenét.

Hebron, mit jelent a számunkra, az ő számukra? Itt lakott Ábrahám, itt sátorozott. Itt lakott Izsák és Jákób, később majd itt kenik királlyá Dávidot. Megszentelt helyen akar élni. Megszentelt helyet kap, megszentelt helyért küzd ez a Káléb.

Befejezésül: nem így vagyunk mi is, hogy olyan ígéretünk van az Úr Jézus Krisztustól, hogy be fog bennünket vinni a csodálatos országba? Nem olyan ígéretünk van az Úr Jézus Krisztustól, hogy ott helyet készít nekünk? Nem azt mondja: ne nyugtalanodjék a ti szívetek, és ne féljen, mert azt akarom, hogy ahol én vagyok, ott legyen az én szolgám is? Ajándék? Az. Nem lehet megvenni. Hebront nem úgy kapta, hogy meg kellett vennie. Szegény Ákán ebbe bukott bele, hogy azt gondolta, hogy megveheti. Az Isten igéje azt mondja nekünk: Nem. Ez ajándék. Nem tudsz érte semmit tenni. Jézus megszerzi, odaadja az övéinek, és mi boldogan mondhatjuk: Gazdag örökség jutott nekem, az én részem kies helyre esett.

Még itt vagyunk, Hebronon innen. Még itt vagyunk a határon innen. De tudjuk, hogy egyszer majd átlépjük a határt, és egyszer majd belesodálkozunk majd abba az országba, amit szem nem látott, fül nem hallott, és amit az ember szíve meg sem gondolt, azt a szépséget, amit Isten készített az Őt szeretőknek.

Vajon vallja-e ma a szíved azt, amit Káléb vallott, amikor azt mondta: még most is olyan az én erőm a harcoláshoz és járásra-kelésre, amilyen volt? Vajon a szíveddel gondolkozol, vagy pedig még mindig az eszeddel, a szemeddel, az érzékeiddel? Ezért ne csüggedj el, kicsiny sereg, ha reád tör vad ellened, hogy végképp összetörjön. Mert él az Úr, áll ígérete, végtelen az Ő ereje is, nekünk győzelmet kell aratnunk. Vegyétek fel a fegyvereket ehhez, és legyünk hasonlóak Kálébhez, aki a szívében töretlen hittel, kezében a fegyverrel tudott Isten-követő lenni, amiért Isten megdicséri, és azt mondja: más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem. És milyen jó, hogy ez lehet a mi osztályrészünk is. Ezért kövessük Őt engedelmesen.

Imádkozzunk!

Hálás a szívünk, hogy Kálébról is olvasunk a Szentírásban, mégpedig szép dolgokat olvasunk róla. Köszönjük, hogy nem úgy állítja elénk a Szentírás, mint aki tökéletes volt önmagában, hanem úgy, mint aki tökéletesen követte az Urat.

Urunk, kérünk, ezt munkáld a szívünkben. Különbözőek vagyunk, más-más természettel, óemberünkkel, bűneinkkel, vérmérsékletünkkel, szokásainkkal, indulatainkkal. Jó lenne, ha ebben a mondatban látnál bennünket is, hogy: amint vagyunk, sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat, mint vakok és szegények, de azért, hogy kincset leljünk benned, és kincset kapjunk általad, Úr Jézus Krisztus.

Köszönjük, hogy mennyei hazát készítettél nekünk, és át fogsz bennünket vinni oda, mert már te ott vagy, és biztatsz bennünket ígéreteddel, hogy beviszel minket oda.

Légy áldott, Krisztusunk, hogy értünk áldoztál, és munkáld a szívünkben, hogy el tudjuk mondani: más Uram nincsen, jól tudom, mert bűnből kihozál.

Kérünk, áldd meg éjszakánkat, Urunk. Holnapra is virrassz fel bennünket, add, hogy benne téged keressünk, neked éljünk. Vezess a te utadon bennünket holnap is.

Áldd meg betegeinket, Urunk. Gyászoló testvéreinket. Kérünk, hogy te segíts a templom-felújítás munkáinál is, hogy vasárnapra be tudjunk menni a templomba.

Kérünk, hogy készíts ígét majd, még a hétköznapokra is, amelyek előttünk vannak, és vasárnapra is. Kérünk, hogy pihentess meg bennünket a hét végén kegyelmed által.

Ámen.

259,1-3; 7-10

1. Benned bíztam, Uram Isten, soha ne gyaláztassam;
A te szent igazságodért kérlek, szabadíttassam:
Éjjel-nappal könyörgök, halld meg én kérésemet.
2. Nincs én nékem segítségem: Uram, te légy oltalmam;
Bátorságom vagy én nékem és örök bizodalمام:
Hajtsd hozzám te füledet, siess, tarts meg engemet.
3. Erősségem ördög ellen, te vagy nagy reménységem,
Szent nevedért ments meg engem, mert nincs nékem érdemem:
Éjjel-nappal könyörgök, halld meg én kérésemet.

(...)

7. Értem immár hozzám való kedves akaratodat;
Benned bíztam: mutasd immár nagy irgalmasságodat:
Éjjel-nappal könyörgök, halld meg én kérésemet.
8. Isten, mily nagy dicsőséget tartasz szeretőidnek,
Hol örökké gyönyörködnek és véled örvendeznek:
Hajtsd hozzám te füledet, siess, tarts meg engemet.
9. Soha nekik már nem leszen szükségük, szegénységük,
Tartod őket titkos házban, hol nincs semmi félelmük:
Éjjel-nappal könyörgök, halld meg én kérésemet.
10. Vallást tészek, hálát adván néked, kegyes Istenem:
Mindennemű szükségemben jelen voltál én nekem;
Hajtsd hozzám te füledet, siess, tarts meg engemet!